

УЛИЦАТА

Гърми тя с тресъците непрестанни
и с грижите всевечни на света,
и шопне кървавите си закани,
притисната от каменни титани
и бремето на пжстра суета.

През делничните утрини, когато
ридаят в хор фабричните тръби,
тя стене глухо в болката си свята,
познала горестите на тжлпата
и бурята на угрешни борби.

По нея се усмихват в колесници
престжпници, пигмеи и царе,
а дните в едноцветни вжрволицы
отлитат, като непознати птици,
над нейното нестихващо море.

Но дебне улицата със закана,
настржхнала подобно огнен змей,
прикрила пламъците на вулкана,
при пжрвий зов на празнична камбана
готова лавата си да разлей.